

SZEMLE

Gál Sándor

AZ ÜNNEP

az ember egyedül marad
már szinte utolsónak
nézi a táj hullámain
s így szól magában
november
ez az én novemberem
sötét esőfüggőnye eltakarja
a hajnalt
s estét estével elegyít
megemeli majd lassan szétteríti
a csendet
a fák ágaira visszaálmodja
a lombok zöld tenyészetét
később megfordítja a szelek útját
ez az én novemberi
ünnep-várásom
jön északi áradással a történelem
rávetül a szántások halmaira
megérinti az erdő-mélyek titkát
s az ember aki egyedül maradt
ott áll a múlt kiterjedésében
összeveti a választhatót a választhatatlannal
s nem kérdez mert a kérdések is
önmagukért-valóvá váltak
miként az évtizedek távolodó tömbjei
és összefüggéseik egésze már követhetetlen
ennek ellenére mintha
mégis mindennek volna jelentősége
talán hogy egy adott időben

jelen voltál valahol
amikor megtörtént
egy-két fényes esemény
valami amire emlékezni érdemes
egy kézérintés
egy ölelés öröme
néhány távoli hang
leírt szó
egy gondolat világossága
a könyvek súlyos lapjain
meg az utazások
a mindig-ismeretlen felé
a csillaghullások éjszakáján
és nem elmenni
visszatérni volt nehezebb
a tengerek és földrészek közötti magányból
a befoghatatlan tér- és időzónák útvesztőiből
az óceánok örök morajlásából
és a szél csapdáiból
végül az ember egyedül marad a parton
önmaga történetébe zártan
önmagát látja ismét a hullámverésben
s eszelősen ismétli
hogyan itt van november
és te vagy *első* és az *utolsó*
akiben beteljesülhet az érkező ünnep

Korunk, 2015/10.